

La nostra riquesa audiovisual - Mediterráneo - 16/12/2018

La nostra riquesa audiovisual

El cicle de curtmetratges 'Sessió Continua' acomiada l'any amb una nova projecció el proper dijous, 20 de desembre, al Menador Espai Cultural

El proper 20 de desembre es durà a terme una nova sessió de projeccions del cicle *Sessió Continua* al Menador, Espai Cultural. Aquesta iniciativa, organitzada per Nacho Badenes, Pilar Ramo i Fermín Sales, s'ha convertit en un d'aquests espais màgics en què poder gaudir i aprendre dels llenguatges audiovisuals actuals, com ho demostra el fet que acomiaden l'any amb dos curts de dos autors premiats internacionalment: *Sputnik*, de Vicente Bonet (Nules) i *La disco resplandece*, de Chema García Ibarra (Elx), «dues obres molt diferents entre si però amb un ancoratge més o menys visible en la ciència ficció» com Badenes, Ramo i Sales ens diuen durant la nostra entrevista.

—Com va sorgir la idea de crear un cicle periòdic de projeccions cinematogràfiques de curtmetratges? Què us va induir a això?

—El germen és l'amistat i la cinèfilia que ens uneix a Juan Francisco Fandos, director d'activitats de l'Espai d'Art Contemporani de Castelló (EACC). Després d'anys d'assistència a la filmloteca d'aquest centre i als seus tallers amb cineastes vam prendre consciència que a Castelló hi existia un cercle de persones interessades en altres llenguatges, en altres formes narratives allunyades de les que podem trobar a les cartelleres de les grans sales. L'EACC programava tallers amb Joaquim Jordà, Isaki Lacuesta, Javier Rebollo o Albertina Carri; tallers d'aforament reduït però que sempre acabaven omplint-se i on diverses persones érem assídues. Va ser Fandos qui va intuir que Castelló segurament albergava més creadors amb un material audiovisual inèdit i estimulant per dialogar i debatre amb un públic potencial. Així que ens va citar una tarda d'estiu del 2016 per comentar-nos tot això, just a nosaltres per la nostra formació audiovisual i perquè també teníem les nostres creacions. Ens va proposar comissariar amb total llibertat una activitat al voltant d'això i la idea ens va encantar.

—El cicle es va iniciar a l'EACC però ara ha trobat el seu lloc al Menador, Espai Cultural.

—Hi havia una necessitat de canvi pel que fa a millorar les condicions tècniques de les projeccions, ampliar l'aforament de la sala i aconseguir un pressupost mínim per a professionalitzar l'activitat. Les sessions reunien cada vegada més públic i l'espai on es desenvolupaven, l'Espai Obert, va començar a ser insuficient. Al final de la temporada ens vam reunir amb els màxims

Activitats. Nacho Badenes i Pilar Ramo durant una sessió amb la directora Zaida Carmona —al centre—.

responsables del centre, que sempre ens van donar suport en tasques de difusió i van confiar totalment en el nostre saber fer, però no va ser possible cap alternativa dins de la institució.

Conscients del valor del que havíem aconseguit en només nou mesos, durant l'estiu vam decidir presentar una memòria de l'activitat a les persones que gestionen el Menador, entre elles Sergio Ibáñez, coordinador de l'Aula de Cinema i Creació Juvenil de la Universitat Jaume I de Castelló i, al seu torn, responsable de la programació del Paranimf. A partir d'aquí va venir tot rodat. Ibáñez va comprendre perfectament la filosofia del projecte i va apostar per nosaltres, a nivell de promoció i finançament, ja que l'UJI ens va cedir la sala del Menador i aprovar el pressupost sol·licitat. Ara comptem amb una sala amb capacitat per a 80 persones, un tècnic de so i major qualitat en imatge i àudio.

—Poc es parla de la producció cinematogràfica castellonenca. És un sector del que es coneix molt poc, tot i que podeu corregir-me si m'equivoque.

—Sí que portem uns anys amb certa producció i exhibició del curtmetratge. A Vila-real, per exemple, el Festival Cineculpable porta més de deu anys amb una secció de curtmetratges provincials, on la selecció d'obres projectades s'ha duplicat. També hi ha el certamen Cortometraje que aquest any ha exhibit les seues obres a l'Auditori de Castelló. D'altra banda comptem amb algun cas aïllat, com el de Rafa Molés i el seu documental *Experiment Stuka*, amb certa transcendència mediàtica.

Tot i així, entenem que això no vol dir parlar de la producció cinematogràfica de la província. No comptem amb un teixit sòlid que permeti una producció regular, sostinguda i diversificada de la qual els mitjans puguin fer-se ressò de manera contínua i que acabi arribant a la gent. Ens falta molt perquè això passi. El que sí que hi ha són creadors anònims i desconectats entre si, alguns instal·lats ja en altres ciutats, amb obres molt diverses i una pluralitat de punts de vista. I Sessió Continua ha parlat d'ells, o el que és més bonic, els ha atorgat un espai per parlar durant 45 minuts amb el seu públic.

—Què pot fer algú de Castelló si vol dedicar-se professionalment a la cinematografia?

—Si alguna cosa hem après de la majoria dels cineastes que ens visiten és la llibertat a l'hora d'escollir i construir la teua història, no tenir por a agafar una càmera i posar-te a rodar, experimentar, jugar, errar... i en aquest camí aprendre què t'interessa, quin va sent el vostre idioma, el teu ritme. Hi ha molt de paciència i d'observació. Si a més t'envoltes d'un equip humà petit i de confiança, tot pot millorar.

Nacho Badenes,
Pilar Ramo i
Fermín Sales
són els seus
organitzadors

trages a dialogar ofereix una visió més completa de la potencialitat d'un tema i les possibilitats narratives. Per això, com programadors tenim debilitat per obres que suscitin múltiples lectures, obertes, perquè cada espectador les completi a la seua manera.

—I quin balanç feu fins al moment del cicle? L'acollida ha estat l'esperada?

—El balanç és fantàstic. Gent de totes les edats i perfils assisteix amb una predisposició oberta davant les propostes. Aquesta actitud ens fascina. D'altra banda, les pluralitats de les obres projectades reflecteixen precisament la nostra premissa, que en una ciutat petita i perifèrica com és Castelló el potencial és enorme. Els autors i autors convidats agraïen enormement l'oportunitat i ens animen moltíssim amb l'activitat. Estem també molt orgullosos de la selecció dels curts estatals. Hem programat a cineastes multipremiats de l'abast de Laura Ferrés i Elena López, directores dels que s'han convertit en els curts de l'any (*Los desheredados*, en 2017, i *Los que desean*, 2018).

—Per finalitzar, creieu que hi ha una educació visual real, que la societat sap llegir les imatges, interpretar-les, llegir a través d'elles?

—No, i pensem que és necessari i urgent una pedagogia audiovisual a tots els nivells. Hi ha consciència que vivim en una cultura dominada per la imatge, a un ritme frenètic, però, qui hi ha darrere? Què discurs «venen»? Quins interessos mouen aquestes imatges? Estan descontextualitzades? Sense una lectura crítica i pausada d'aquests missatges els discursos dominants van calant. Fer-se aquestes preguntes i no només veure, sinó llegir i pensar les imatges, ens ajuda a desemmascarar aquestes mentides disfressades de veritats que semblen assolir l'actualitat. En diverses comunitats cada vegada hi ha més iniciatives per treballar tot això des de la infància i l'adolescència, mitjançant programes que implementen cinema i educació des de la pràctica del procés creatiu, obligant-los a qüestionar cadascuna de les imatges que escriuen, filmen i decideixen abandonar o no en muntatge. Una pedagogia duta a terme per persones realment qualificades i un interès real institucional, invertint en projectes que estimulen aquestes accions, poden aconseguir grans canvis en aquest aspecte. Com tantes coses, és qüestió de voluntat. ■

Eric Gras